

ikke yder Regeringen fornøden Tillid i denne Sag, der ikke stoler paa, hvad Regeringen her præsenterer os; det konservative Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, har jo givet Udtryk derfor paa en saadan Maade, at Regeringen aldeles ikke kan være i Tvivl om, at den ikke har dette Tings Tillid i denne Sag, og det er med fuld Føje, at man opfordrer Regeringen til at drage de fornødne Konsekvenser deraf.

Ordføreren (Martin Hansen): Jeg skal ikke af den Tale, det ærede Medlem Hr. Rode holdt, lade mig forlede til et langt Gensvar; den gjorde jo Indtryk af at være ført frem med megen Hidsighed. Men der er et enkelt Udtryk, det ærede Medlem brugte, som jeg vil tage til Genmæle mod, nemlig dette, at dette var Spillerens Indsats. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem: Nej, saadan er Forholdet ikke. Det er alvorlige Mænds Indsats for at redde det danske Samfund fra en Katastrofe, foranlediget ved andres Spil og Spekulation. Det er den rette Sammenhæng, og det synes jeg skulde siges, før Debatten slutter.

Holstein: Det ærede Medlem Hr. Rode fremsatte en Udtalelse, som det maa være mig tilladt straks at berigtige. Jeg har paa ingen Maade sagt, at det var det konservative Parti, der havde Ansvaret for denne Ordning. Tværtimod. Jeg lagde ligesom det ærede Medlem Hovedansvaret udelukkende paa een Mand, den højtærede Statsminister, ikke en Gang paa de to Handelsministre, hverken den foregaaende eller den nuværende, men udelukkende paa den ærede Statsminister; for det er i Virkeligheden ham, der har Hovedansvaret for denne Ordning. Men jeg beklager i høj Grad, at der er konservative Folkerepræsentanter, der vil stemme for, sige god for denne Ordning. De behøver det slet ikke, og derfor gør de sig i Virkeligheden til medansvarlige for den. Lad gaa, at de ikke vil stemme imod, naar man staar overfor en Ordning, om hvilken man kan sige, som det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at dens Vedtagelse volder umaadelig Skade og Vanskelighed, men dens Forkastelse vilde ogsaa have gjort det — i det Dilemma har Regeringen bragt os. Jeg kan meget vel forstaa, at de Konservative ikke vil stemme mod Forslaget, det er en Skønssag; men det forekommer mig ikke, at de behøvede at gøre sig medansvarlige ved at sætte Navn under denne Ordning. Er det

god konservativ Folkepolitik? Jeg tror det ikke. De behøvede det ikke, men de gør det alligevel af Hensyn til en Regering, som har mistet enhver politisk og parlamentarisk Eksistensberettigelse. Tror man, at de konservative Interesser er tjent med, at man sætter Navn under og kautionerer for denne Ordning? Lad den blive vedtaget, som den fortjener, udelukkende af Regeringens eget Parti, ingen anden stemmer for den, Flertallet afholder sig fra at stemme. Jeg kan ikke forstaa, at der er konservative Repræsentanter, der ikke kan være med til at iagttage den Holdning overfor en saadan Ordning. Jeg synes, at den høje Regering havde fortjent at faa denne Ordning ført igennem udelukkende ved sit eget Partis Stemmer.

Hvad er det, der har været den høje Regerings politiske og parlamentariske Eksistensberettigelse nu i 2—3 Aar? Er det ikke det, at den stadig har paaberaabt sig, at nu gjaldt det om, at Prisfaldet ikke blev spærret ude, at faa saneret Erhvervslivet, at faa saneret Industrien? Alle de usunde Vækster, alt det, der var usundt, skulde skaanselsløst skæres væk, saa at der kun blev det ægte, gedigne, lodige tilbage, saaledes som den højtærede Landbrugsminister i utallige berømmelige Taler har forkyndt det ud over Landet. Og hvad sker der saa? Der sker det, at den højtærede Regering gaar ind paa en Ordning, som enhver kan se vil medføre to Ting. For det første, at den danske Krone falder, og at Prisfordyrelsen uvægerligt indtræder, dette er godt i Gang allerede. Og Ordningen medfører endvidere, at mangfoldige usunde Foretagender i Erhvervslivet gennem denne Bankordning bliver opretholdt. Der skabes en permanent Inflation i Stedet for en Sanering, altsaa lige det stik modsatte af, hvad der hidtil har været Grundlaget, den eneste Berettigelse for Regeringens Politik. En større politisk Fiasko kan vel vanskelig tænkes.

Og hvorledes gaar det med selve Finansplanen? Vi hørte i Sommer — jeg tog det nu ikke højtideligt —, at den højtærede Finansminister forkyndte — jeg tror, det var, da vi havde Restaurations-skatten til Behandling —, at nu var hans samlede, vel gennemtænkte Finansplan næsten gennemført. Nu manglede der kun Toldloven, og den kom til næste Aar; men ellers var Finansplanen gennemført, og det økonomiske Liv var genrejst. Jeg tillod mig at forholde mig skeptisk og ironisk overfor denne Finansplan, og det viste sig ogsaa, at efter et halvt Aar ekssi-